

Слава, но не ми е дозволено да ви земѣ още. Щѣ ви покажѣ да видите другъ единъ князь, който е въ палата ми, и който прѣдлага сѣщо да мя земе. Ако да бѣхъ была сама на своиѣ главѣ, щехъ да прѣдпочетѣ васъ, но туй не зависи отъ менъ. Трѣбва да мя оставите до три години, и отъ двамата ви, който ще ми бѣде по-вѣренъ прѣзъ туй врѣме, него щѣ прѣдпочетѣ. Драганъ ся твърдѣ наскърби отъ тѣзи думы, но повече ся смая, когато видѣ княза, за кагото му бѣше казала *Истинна-Слава*. Той бѣше толко хубавъ, толко разуменъ, щото ся уплаши да не бы *Истинна-Слава* да обикне повече него. Той ся имѣнуваше Недѣлко, и бѣше владѣтель на едно голѣмо царство. И двамата тѣзи вечерахъ съ *Истинниѣ Славѣ*, и назаранѣхъ, когато щехъ да их оставатъ ся много наскърбихъ. Тя имъ каза, че ще ги чѣка до три години, и тѣ излѣзнахъ заедно изъ палата. Едва ли изходихъ двѣстѣ крачки въ горѣхъ, и видѣхъ единъ палатъ много повеликолѣпенъ отъ палата на *Истинниѣ Славѣ*: Златото, среброто, мермерьтъ, діамантитѣ заслѣплявахъ очи, тамъ градинитѣ бѣхъ вѣликолѣпны, и любопитството ги склонихъ да влѣзѣтъ въ него. Тѣ ся много смаяхъ като наидѣхъ тамъ тѣхнѣхъ княгыниѣ прѣмѣнена, натруфена и нагиздена, дрѣхата ѣ свѣтеше отъ діаманты, косата ѣ заkitена като прѣзъ празниѣ недѣлѣ, и сичкото ѣ труфило бѣше само на единъ бѣлѣ дрѣхѣ наkitена съ цвѣте. „Вчера ви показахъ онзи ми палатъ, имъ рѣче тя, който ми много аресваше некога, но понеже имамъ двама князове за обручване, то не ми е вече угоденъ, и го не намѣрвамъ достоенъ за менъ. Оставихъ го веднѣжъ за секога, и щѣ ви чѣкамъ въ този палатъ, защото князоветѣ по-обычатъ